

Arrest

nr. 40 062 van 10 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 december 2006 het Rijk binnen en diende op 3 januari 2007 een asielaanvraag in. Op 14 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22 mei 1990 te Nyeri. U bent van Kikuyu afkomst. In augustus 2002 werd u door uw ouders uitgehuwelijkt aan een Kikuyu man, Stanley Wanjohi. U was toen twaalf en Stanley was vijftig. U ging toen in Kiandu (Nyeri district) wonen. Op 24 augustus 2003 kreeg u een zoon, Maxuel Waigwa samen met Stanley. Stanley behandelde u niet goed. Hij sloeg u. U kon het aan niemand vertellen. Begin 2005 vertelde u het toch aan Lilian, een

vrouw die lid was van dezelfde gebedsgroep als u. Lilian stelde u voor u bij haar thuis te verbergen. Na enkele dagen vond uw man u echter in het huis van Lilian. Hij kwam met twee andere mannen naar het huis van Lilian en sloeg u, uw zoon en Lilian. Lilian werd het hardst geslagen en ze bezweek eraan. Uw man zei dat u het niet verder mocht vertellen. Hij liet u bloed drinken. Ongeveer een maand na de dood van Lilian ging u naar de ouderen van Kiandu. U vertelde hen niet dat uw man Lilian gedood had maar zei hen enkel dat u problemen had met uw man en dat hij u wilde doden. Ze zeiden dat ze niets voor u konden doen omdat jullie getrouwd waren. Begin 2006 dreigde uw man jullie opnieuw te doden. Hij gooide heet water over uw zontje. De volgende dag ging u terug naar de ouderen. U vertelde hen dat uw man jullie zoon verbrand had. De ouderen spraken met het dorps hoofd. Ze zeiden u naar de politie te gaan. U ging nog diezelfde dag naar de politie. Daar werd u erop gewezen dat u een brief van de ouderen en het dorps hoofd nodig had. Toen u de volgende dag terug bij het dorps hoofd en de ouderen kwam zeiden ze dat u hen iets moest geven als betaling. U had echter niets en ze stuurden u weg. U ging terug naar huis. Uw zontje kreeg verzorging en herstelde. In augustus 2006 werd u weer zeer hard geslagen door uw man. U werd naar de dokter gebracht en daar bleek dat u een bloedklonter overgehouden had aan de slagen. U besloot toen bij Regina Mbugwa, een andere vrouw uit uw gebedsgroep te gaan wonen. Regina woonde in een dorp verderop, Karurumo (Nyeri district). Regina liet u voor uw kost en inwoon werken op haar land. Peter, een man die Regina soms kwam opzoeken vroeg naar uw problemen. U vertelde hem alles wat u overkomen was en vroeg hem u te helpen. Op 28 december 2006 kwam Peter u bij Regina halen. U liet uw zoon bij Regina achter. Nog diezelfde dag er liet u samen met Peter Kenia. Op 29 december 2006 kwam u in België aan. Op 3 januari 2007 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan. Op 18 november 2007 kreeg u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 februari 2008 werd deze beslissing door het Commissariaat-generaal ingetrokken omwille van de toenmalige onstabiele situatie in Kenia.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te, Vooreerst dienen een aantal elementen aangehaald te worden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate aantasten. U was niet in staat te zeggen hoeveel broers en zussen uw man had (zie verhoorverslag CGVS, p.11), hetgeen opmerkelijk is aangezien jullie in Kiandu woonden en uw man van daar afkomstig was (zie verhoorverslag CGVS, p.13). Tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken vertelde u echter dat jullie bij de familie van uw man woonden en dat de gehuwde zussen van uw man daar ook woonden (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 6 maart 2007, hierna DVZ, punt 42). Toen u met deze incoherentie in uw verklaringen geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal zei u dat u niet wist of het inderdaad de familie van uw man was (zie verhoorverslag CGVS, p. 13). Tijdens een later gehoor op het Commissariaat-generaal voegde u nog toe dat in Afrika iedereen je broer of zus is en dat het bij gevolg moeilijk was voor u om de echte broers of zussen van uw man te identificeren (zie verhoorverslag CGVS, dd. 24 maart 2009, p. 2). Dit is geen afdoende verklaringen voor uw tegenstrijdige verklaringen aangezien u van augustus 2002 tot augustus 2006 met deze mensen samenleefde en er dus redelijkerwijs van u verwacht mag worden dat u weet of de mensen met wie jullie samenleefden, familie waren van uw man of niet. U was niet in staat te zeggen van waar uw vader Stanley kende (zie verhoorverslag CGVS, p. 12). Jullie woonden immers in een ander dorp, Muthuthiini (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U bleek niet te weten of uw echtgenoot nog andere kinderen had naast de zoon die hij met u had (zie verhoorverslag CGVS, p.12). Aangezien u gedurende vier jaar met Stanley getrouwd bleef en met hem samenwoonde mag van u verwacht worden dat u, rekening houdende met uw jeugdige leeftijd, in staat bent coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot bepaalde gegevens aangaande uw man en jullie leven als man en vrouw. U was hiertoe duidelijk niet in staat.

Bovendien dienen ook met betrekking tot de pogingen die u deed om hulp en bescherming te krijgen een aantal bemerkingsen gemaakt te worden. Aanvankelijk vertelde u op het Commissariaat-generaal dat u, nadat uw man heet water over uw zontje gooide naar de ouderen van het dorp en naar het dorps hoofd ging maar dat ze niet wilden luisteren en zelden dat u met uw echtgenoot gehuwd was en bij hem moest blijven tot de dood. Hierna ging u naar de politie waar u te horen kreeg dat u een brief van het dorps hoofd nodig had. Toen u terugkeerde naar het dorps hoofd vroeg deze iets in ruil als betaling voor het schrijven van de brief. U had echter niets en ging terug naar de politie waar u nogmaals gezegd werd dat ze niets konden doen voor u (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Later, tijdens hetzelfde gehoor vertelde u echter dat toen u naar de ouderen en het dorps hoofd ging ze u zeiden dat u naar de politie moest gaan (zie verhoorverslag CGVS, p.10). Toen u bij de politie aankwam zeiden ze daar dat u een brief van het dorps hoofd nodig had en keerde u terug naar het dorps hoofd. Die wilde in ruil voor de brief iets hebben als betaling. U had echter niets om hem te geven en u ging terug naar huis zonder verder nog naar de politie terug te gaan (zie verhoorverslag CGVS, p. 10). U vertelde dat u meermaals naar de

ouderen van het dorp ging om hulp te vragen (zie verhoorverslag CGVS, pp.6-7-9-10). U was echter niet in staat de namen van deze ouderen te geven (zie verhoorverslag CGVS, pp.9-10). U vertelde dat u eveneens met het dorps hoofd sprak (zie verhoorverslag CGVS, pp.6-7-10). Ook zijn naam kon u zich niet herinneren (zie verhoorverslag CGVS, p.10), Dit is des te opmerkelijker daar u beweerde vier jaar in Kiandu gewoond te hebben (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U zei op het Commissariaat-generaal dat Regina Mbugwa in het dorp Karurumo woonde (zie verhoorverslag CGVS, p.4) terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat Regina eveneens in Kiandu woonde (zie verhoorverslag DVZ, punten 11 en 41 en 42). Toen u hiermee geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal ontkende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd te hebben dat Regina in Kiandu woonde (zie verhoorverslag CGVS, p.14.) nochtans blijkt uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat door u en uw voogd werd ondertekend, (zie administratieve dossier) dat u dit meermaals bevestigde tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw huwelijk en aangaande de pogingen die u beweerde ondernomen te hebben om bescherming te krijgen tegen de vermeende vervolging door uw echtgenoot, kan aan uw overige verklaringen die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag evenmin enig geloof gehecht worden.

Verder komt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal naar voor dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u persoonlijk als Kikuyu een vrees ervaart vervolgd te zullen worden in uw land van herkomst louter omwille van uw etnische oorsprong. Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u vreesde bij uw terugkeer naar Kenia problemen te zullen hebben louter omwille van het feit dat u Kikuyu bent, antwoordde u bevestigend (zie verhoorverslag CGVS 2, p.2). Om dit te staven vertelde u dat u over het post-electoraal geweld gelezen had, dat er vaak tegen de Kikuyu gevochten werd en dat u niet dezelfde problemen wilde kennen (zie verhoorverslag CGVS 2, p.2). U haalde verder echter geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u persoonlijk bij uw terugkeer naar Kenia louter omwille van uw etnische afkomst problemen zou hebben. U stelde geen contact meer gehad te hebben met iemand in Kenia, ook niet na het uitbreken van het post-electoraal geweld in december 2007 (zie verhoorverslag CGVS 2, p.2). U wist niet wat er precies in Kiandu gebeurde in die periode van geweld (zie verhoorverslag CGVS 2, p.2). U kon geen concrete informatie geven over wat er met de mensen gebeurde die u kende (zie verhoorverslag CGVS 2, p.2). Er werd door het Commissariaat-generaal gevraagd of u aan iemand specifiek dacht waarmee u omwille van uw etnie problemen zou krijgen bij uw terugkeer (zie verhoorverslag CGVS 2, p.3). Uit uw verdere verklaringen blijkt eveneens dat u voor uw vertrek uit uw land van herkomst evenmin enige problemen had om deze reden. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het postelectorale geweld, waarvan sprake was sinds begin 2008 in de diverse Keniaanse provincies, sinds het voorjaar 2008 geluwd is (zie documentatie in het administratieve dossier).

Tot slot dient erop gewezen te worden dat Artikel 48/4 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een Internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48(4 § 1).

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaalden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomenst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventies, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U was tenslotte niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept een “*schending van de materiële motiveringsplicht*” in.

2.2.1. Aangezien verzoekster zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht zal het beroep vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Verzoekster ondernam als minderjarige een vliegreis naar België maar kan geen identiteitsdocumenten voorleggen. Ze stelt te hebben gereisd met valse identiteitsdocumenten met haar eigen foto, maar niet op de hoogte te zijn van de gegevens die zich op de gebruikte documenten bevonden (zie gehoorverslag CGVS 30.05.2007, p.3). Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster slechts zestien jaar was toen ze deze reis ondernam. Dat zij als minderjarige kon reizen onder begeleiding van een vreemde man, zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld wordt en dat haar begeleider altijd het woord voerde, is niet geloofwaardig in het kader van de algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Overigens is het redelijk aan te nemen dat een alleenstaande jonge vrouw uit Kenia grondig gecontroleerd wordt zeker wanneer ze minderjarig is. Het is dan ook niet aannemelijk dat de smokkelaar haar onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden identiteit en illegale reisweg.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster beroept zich op een “*schending van artikel 1, A, 2° lid Vluchtelingenverdrag*” en “*van artikel 48/3 Vreemdelingenwet*”.

3.2. Verzoekster meent nood te hebben aan internationale bescherming omwille van enerzijds haar gedwongen huwelijk als minderjarige met een agressieve man en anderzijds als vrouw van Kikuyu-origine in Kenia.

3.3. Aangezien verzoeksters asielrelaas geheel steunt op huishoudelijk geweld, heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht doorgevraagd over haar huwelijk. De bestreden beslissing concludeert dat er “*een aantal vraagtekens*” kunnen geplaatst worden bij verzoeksters verklaringen aangaande haar huwelijk, in het bijzonder wordt gewezen op essentiële tegenstrijdigheden over de echtgenoot en diens familie. Verzoekster tracht deze te verklaren door *post factum* te beweren dat “*Zij werd nooit voorgesteld aan de volledige familie van haar echtgenoot*” wat bezwaarlijk te verzoenen is met haar beweerde ‘*traditioneel huwelijk*’ noch met haar verklaringen bij de Dienst

Vreemdelingenzaken toen ze stelde te wonen bij de familie van haar echtgenoot en dat zijn gehuwde zussen inwoonden. Pas wanneer doorgevraagd wordt tijdens het verhoor door de Commissaris-generaal wijzigde ze haar verklaringen en stelde ze de broers en zussen van haar echtgenoot nooit te hebben gezien (zie gehoorverslag CGVS 30.05.2007, p.13). Verzoeksters verklaringen zijn ongerijmd zodat het bestaan van een schoonfamilie en aldus een huwelijk ernstig betwijfeld kan worden. Dit klemt te meer nu verzoekster bij de asielinstanties verklaarde op twaalfjarige leeftijd te zijn uitgehuwelijkt, terwijl ze in het verzoekschrift plots beweert op haar vijftiende gehuwd te zijn. Daarenboven kon ze geen enkel nuttig gegeven melden over het verloop van het traditionele huwelijk (grootte van de bruidschat, datum van het gebeuren). Deze belangrijke inconsistenties en onwetendheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoeksters gedwongen huwelijk.

3.3.1. Aangezien verzoekster geen huwelijk aantoont kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die eruit zijn afgeleid. Hoe dan ook en ten overvloede kan worden gesteld dat verzoekster tegenstrijdig is over de hulp die ze zocht bij de dorpsouderen en de politie en de wijze waarop ze dit deed na de voorgehouden mishandelingen door haar echtgenoot. Verzoekster meent deze inconsistenties door haar jonge leeftijd te kunnen verklaren: *“De tegenstellingen tussen de verklaringen die in éénzelfde verhoor zijn afgelegd is helemaal niet van die aard om tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over te gaan. Dezelfde vragen worden juist door interviewers van verweerster opnieuw gesteld opdat er een misverstand of iets dergelijks is ontstaan. Het rechtzetten van een verklaring tijdens eenzelfde verhoor is GEEN tegenstrijdigheid”* wat niet kan overtuigen. Verzoeksters jonge leeftijd biedt geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in het administratieve dossier. Verzoekster was immers zestien jaar, ze was moeder en ze had verantwoordelijkheden. Verzoeksters toenmalige leeftijd kan hoe dan ook geen obstakel zijn voor het vertellen van een coherent verhaal over haar eigen handelen en haar eigen leefwereld. Uit een grondige nalezing van de gehoorverslagen blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeksters beweert, de vragen niet werden hersteld omdat er een *“misverstand of iets dergelijks”* was opgedoken. Verzoekster legde in tegendeel tegenstrijdige verklaringen af.

3.3.2. Verder is verzoekster niet enkel incoherent over het verloop van de feiten maar kan ze evenmin nuttige informatie verstrekken over de personen die ze aansprak. Niettegenstaande verzoekster vier jaar in Kiandu woonde, kende ze de namen van de ouderen niet bij wie ze hulp zocht en kon ze evenmin het dorpshoofd noemen (zie gehoorverslag CGVS 30.05.2007, pp.4-6-7-9-10). Verzoeksters verklaringen over de woonplaats van Regina Mbugwa zijn evenmin eenduidig *“U zei op het Commissariaat-generaal dat Regina Mbugwa in het dorp Karurumo woonde (zie verhoorverslag CGVS, p.4) terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat Regina eveneens in Kiandu woonde (zie verhoorverslag DVZ, punten 11 en 41 en 42). Toen u hiermee geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal ontkende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd te hebben dat Regina in Kiandu woonde (zie verhoorverslag CGVS, p.14.) nochtans blijkt uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat door u en uw voogd werd ondertekend, dat u dit meermaals bevestigde tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken”*. Verzoekster toont dan ook niet aan dat haar relaas meer is dan een opeenvolging van baute beweringen.

3.4. Volgens het verzoekschrift is verzoeksters gebrek aan kennis niet belangrijk want *“Daarnaast is het ook algemeen dat de politie in Kenia bijna nooit ingrijpt tegen huiselijk geweld zoals verzoekster heeft meegemaakt”* en wordt verwezen naar een uittreksel van een rapport van *“The Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor uit 2007”* waaruit blijkt dat inzake huiselijk geweld de politiediensten meestal niet overgaan tot het opstarten van een onderzoek. Verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) te meer nu haar huwelijk niet geloofwaardig is.

3.5. Hoe dan ook, verzoeksters relaas betreft niet enkel huiselijk geweld tussen echtgenoten maar ook de verminking van haar zoontje en de moord op een vriendin. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de politie haar niet ernstig zou nemen wanneer ze de zware mishandeling van haar zoontje meldt vooral nu ze hiervoor het ziekenhuis kon inschakelen (zie gehoorverslag CGVS 30.05.2007, p.10). Daarbij kan worden gesteld dat verzoekster bekend is met de vrouwengroep van haar vriendin Lilian en ze ook via hen bescherming kon zoeken bij andere NGO's die vrouwen verdedigen. Verzoekster toont ook haar

beweringen over de moord op haar vriendin niet aan en geeft, in zoverre haar asielrelaas waarachtig is - quod non-, geen aannemelijke verklaring voor het feit dat ze de dood van haar vriendin Lilian nooit heeft aangeklaagd, noch bij de dorpsoudsten, noch bij de politiediensten (*"Ik was nog jong en ik was bang dat hij me hetzelfde zou aandoen"*). Later in het hetzelfde verhoor verklaarde ze haar stilzwijgen door *"Ik had een eed afgelegd om het niet te vertellen"* (zie gehoorverslag CGVS 30.05.2007, p.9 en 11). Daargelaten de incoherenties, kan bezwaarlijk overtuigen dat moord niet tot een gerechtelijk onderzoek zou geleid hebben te meer nu het een gewelddadige dood betrof en deze vrouw ook sociaal omringd was aangezien ze een vrouwenactiegroep leidde. Verzoekster gaat er tevens aan voorbij dat moord op een derde geen huishoudelijk geweld betreft. Verzoeksters voorgehouden problemen zijn geheel buiten proportie met haar handelwijze, haar overhaaste vlucht en het achterlaten van een kind te meer nu ze ter terechtzitting herhaalt dat ze sinds haar aankomst in België niet getracht heeft contact te nemen met Regina en haar zoontje. Verzoeksters verklaring *"Ik heb haar nummer niet"* is allerminst voldoende om haar gebrek aan initiatief te verschonen (zie gehoorverslag CGVS 24.03.2009, p.2). Het realiteitsgehalte van verzoeksters beweringen is uiterst gering nu het wordt gesteund op een aaneenschakeling van ongelooftwaardige, tegenstrijdige en ongestaafe verklaringen.

3.6. Wat betreft verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar etnische achtergrond, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoekster zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Verzoekster brengt geen enkel element aan dat erop wijst dat ze als Kikuyu een gegronde vrees voor vervolging in Kenia heeft. Ze geeft tijdens het verhoor toe geen concreet voorbeeld te kunnen aanhalen, noch sinds de postelectorale rellen contact te hebben gezocht met familieleden of kennissen (zie gehoorverslag CGVS 24.03.2009, p.2-3). Ter terechtzitting verklaart verzoekster voor het eerst dat haar echtgenoot tot de Mungiki behoort. Verwerende partij meent dat dit niet kan worden aanzien als een nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet nu verzoekster niet aantoont dat ze dit niet eerder kon melden. Hoe dan ook dient te worden herhaald dat verzoekster geen huwelijk aantoont zodat ook haar laattijdige verklaringen verzonnen voorkomen. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster haar asielrelaas bij elke tussenkomst verder aanvult of wijzigt zodat ze zich steeds verder verwijdt van haar initiële verklaringen.

3.7. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf 200.000 Keniaanse shilling voor haar illegale reis te hebben betaald. Deze vaststelling druist in tegen verzoeksters voorgehouden profiel van alleenstaande mishandelde minderjarige vrouw die geheel afhankelijk was van haar gewelddadige echtgenoot en geen contact meer had met haar familie. Ter terechtzitting beweert verzoekster dat ze grond verkocht die toebehoorde aan haar echtgenoot. Ze kan echter niet verklaren hoe men in Kenia een grond kan verkopen waarvan men niet de eigenaar is. Verweerder meent terecht dat verzoekers verklaringen ook op dit punt ongelooftwaardig zijn.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster beroept zich op een *"schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"*.

4.1.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Aangezien verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het

tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

4.3. Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Kenia geen sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat deze informatie gedateerd is en legt een e-mail van VUB-professor Bernard Manderick neer waarin hij stelt *“er is naar mijn mening een onderhuidse spanning ontstaan op veel plaatsen in de Riftvallei en ik vrees dat het wachten is op een aanleiding tot er opnieuw rellen ontstaan”*. De Raad wijst er vooreerst op dat de professor meermaals aangeeft dat het om zijn persoonlijke mening gaat. Hoe dan ook is deze informatie niet strijdig met de objectieve informatie in het administratieve dossier. De professor stelt geenszins dat er een huidige toestand van willekeurig geweld heerst in heel Kenia maar spreekt zijn bezorgdheid uit voor mogelijke rellen in bepaalde delen in Kenia. Uit objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat het postelectorale geweld sinds het voorjaar van 2008 sterk geluwd is.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK